

[Energiministeren]

det er muligt, med at besvare og oplyse om baggrund og virkninger.

Jeg skal ikke gå langt ind i de enkelte spørgsmål, kun gøre enkelte bemærkninger om det, der er sagt. Om energiforskningsprogrammet, som det nu senest var forelagt i folketingets finansudvalg, blev der sagt, at det ikke dér gav anledning til, at man gik ind i spørgsmålet. Jeg må dog i retfærdighedens interesse sige, at folketingets finansudvalg stillede faktisk spørgsmål i forbindelse med energiforskningsprogrammet, som også blev besvaret, inden folketingets finansudvalg tiltrådte det forslag til forskningsprogram for 1984, der her var tale om.

Jeg skal om fru Jytte Hildens bemærkninger kun i al venlighed sige, at flere af de sympatitilkendegivelser, som fru Jytte Hilden kom med i forhold til forslagene, efter mit skøn bærer præg af, at fru Jytte Hildens parti for tiden er i opposition. Bestemmelser om afskaffelse af tekniske handelshindringer og det, man kunne kalde institutionelle hindringer, som har været berørt af flere ordførere, er nok væsentlig nemmere at se væk fra for oppositionspartier, end det er for regeringspartier.

Jeg vil i anledning af, at flere var inde på, at dette kunne være et EF-spørgsmål, sige, at det er ikke alene et EF-spørgsmål. Det er også et spørgsmål om, hvorvidt vi i Danmark har mulighed for at kunne holde et frit marked også for de varegrupper, vi taler om her. Ikke mindst samhandelen med Sverige og de øvrige nordiske lande er en betydningsfuld faktor i spørgsmålet om en fri vareudveksling. Vi er nødt til at vurdere, hvad enten vi kan lide det eller ej, om bestemmelser af den ene og den anden art spiller ind med hensyn til, hvordan et sådant marked vil kunne fungere.

Jeg har noteret mig, at man i diskussionen om det, som fra forslagsstillernes side har været lagt til grund for en stor del af de forslag, vi diskuterer her i dag, nemlig den tekniske rapport om besparelsesmulighederne inden for elsektoren, fra alle sider – også fra min side – er enige om, at det er farligt at drage for vidtgående konklusioner ud fra en teknisk rapport uden sammenhæng med økonomi og de andre sider, som må tages i betragtning, inden man kan vurdere det rimeligt. Jeg finder det tilfredsstillende, at den

konklusion kan drages af diskussionen her i dag.

Jytte Hilden (S):

Jeg skal for det første til den diskussion, der har været om energiforskningsprogrammet, sige, at vi i socialdemokratiet selvfølgelig, på samme måde som de radikale, VS og SF har givet udtryk for det, er meget rede til at gå ind i en analyse af det program og at tage det op, og jeg er da også glad for energiministerens positive tilkendegivelser.

Når ministeren siger, at man er anderledes i opposition, end når man er i regering, kan jeg kun melde hus forbi. Alle de ting, jeg har givet udtryk for i dag, er meget nøje i overensstemmelse med den socialdemokratiske energipolitik, som er blevet ført i dette land, siden vi fik et energiministerium. Men jeg er da glad for belæringen med hensyn til, hvordan det er at være i opposition, for det har energiministeren jo god erfaring med.

Energiministeren (Enggaard):

Jeg tør måske spørge fru Jytte Hilden, om eksempelvis differentierede afgifter for elektrisk materiel har indgået i socialdemokratiets partiprogram i regeringsposition tidligere.

(Kort bemærkning).

Jytte Hilden (S):

Jeg tror ikke, jeg gav tilslutning til decideret differentierede energiafgifter, men til generelt at diskutere energiafgifter.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagenes overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Med hensyn til udvalgsbehandling stiller jeg følgende forslag:

Forslagene til folketingsbeslutning under punkterne 6–11 henvises til det energipolitiske udvalg, og forslaget til folketingsbeslutning under punkt 12 henvises til skatte- og afgiftsudvalget.

[Anden næstformand]

Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 140:

Forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven). (Bankers og sparekassers opgørelse af kursavancer og renteperiodisering m.v.).

Af Rahbæk Møller (SF) m.fl.
(Fremsat 27/4 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):**

Det fremsatte lovforslag indeholder to elementer. For det første foreslås det, at banker og sparekasser altid skal medregne urealiserede kursgevinster og -tab ved opgørelsen af deres skattepligtige indkomst. For det andet skal disse selskaber beskattes af årets optjente og påløbne renter, uden hensyn til om disse er forfaldne. Forslagets regler skal også gælde for akkumulerende investeringsforeninger og selskaber, der er omfattet af loven om visse kreditinstitutter.

Lovforslaget omfatter gevinst og tab på offentlige obligationer, private pantebreve og fordringer. Den stigning eller det fald, der konstateres i kursværdien på statutidspunktet, skal således indgå som en del af årets skattepligtige indkomst. Dette opgørelsesprincip benævner vi normalt lagerprincippet.

Det nævnes i bemærkningerne til lovforslaget, at de fleste pengeinstitutter allerede anvender dette lagerprincip, men at en række pengeinstitutter stadig bruger realisationsprincippet, hvorefter kursgevinster og -tab medregnes i det år, hvor værdipapiret sælges eller indfries.

Anvendelsen af forskellige principper medfører ifølge forslagsstillerne en konkurrenceforvridning pengeinstitutterne imellem, idet realisationsprincippet medfører et senere beskatningstidspunkt end lagerprincippet.

Det gældende udgangspunkt i ligningslovens § 4 er, at fortjeneste og tab påvirker den skattepligtige indkomst i det år, fortjeneste

eller tab konstateres, det vil sige, at lovens system er realisationsprincippet. Lagerprincippet er altså en undtagelse herfra, idet princippet medfører beskatning af og fradrag af forventede indkomster og tab. Anvendelsen af lagerprincippet kræver ligningsrådets tilladelse.

På lang sigt indebærer de to forskellige opgørelsesprincipper helt den samme skattebetaling. Det er rigtigt, at realisationsprincippet ofte kan bevirke en senere beskatning end lagerprincippet, men i de situationer, hvor kurserne på værdipapirmarkedet falder, medfører anvendelsen af lagerprincippet, at der opnås fradrag for et forventet, men altså ikke et konstateret tab.

Jeg finder ikke, det er rimeligt at kræve, at alle pengeinstitutter skal anvende lagerprincippet. Den ordning, der gælder i dag, indebærer jo blot, at beskatningstidspunktet er sammenfaldende med det tidspunkt, indtægten kommer. Ordningen, hvorefter man kan få tilladelse til at anvende lagerprincippet, altså som en undtagelse, finder jeg derfor et hensigtsmæssig. En tvungen anvendelse af lagerprincippet vil i øvrigt indebære en helt uacceptabel beskatning af de berørte pengeinstitutter i regnskabet for 1984, idet kurserne på værdipapirer som bekendt steg kraftigt i løbet af 1983 som følge af regeringens genopretningspolitik.

Med hensyn til forslaget om, at de selskaber, der er omfattet af lovforslaget, skal anvende periodiseringsprincippet i stedet for forfaldsprincippet ved opgørelsen af den skattepligtige renteindkomst, vil jeg da nævne, at de to principper på lang sigt indbringer det samme skatteprovenu, men en tvungen overgang til periodiseringsprincippet medfører i overgangsåret en betydelig merbeskatning og er altså noget, der angriber likviditeten, og det synes jeg ikke er rimeligt.

Som følge af disse bemærkninger kan jeg vel konkludere, at regeringen ikke kan støtte dette lovforslag.

Lykketoft (S):

Jeg forstår egentlig ikke, hvorfor en regering, der har været begunstiget af så mange engangsgevinster som den nuværende, ikke også vil tage den engangsgevinst med, som ligger i SFs forslag her. Det forstår jeg ikke den politiske visdom bag. Med hensyn til det

[Lykketoft]

mere saglige må jeg sige, at jeg i modsætning til ministeren mener, at det er et overordentlig godt forslag. Socialistisk folkeparti må have haft gode og kyndige rådgivere ved udarbejdelsen af forslaget.

Sagen er jo den, at det er særpræget, at nogle enkelte pengeinstitutter, som på et eller andet tidspunkt har valgt det, fortsat kan bruge et realisationsprincip, mens de fleste anvender og i praksis jo er fastlåst på lagerprincippet og har måttet tage alle de lidelser, skatteministeren stod og skildrede heroppe med det store likviditetsdræn i 1984 som følge af 1984-indkomsten osv. Så jeg synes, at alle gode grunde taler for at lade dette forslag nyde fremme.

Der kan være behov for en eller anden overgangsordning, det kan vi kigge på i skatteudvalget, men jeg mener, at det vil være rimeligt, som det også står i bemærkningerne til forslaget, af hensyn til konkurrenceforholdet mellem pengeinstitutterne, at man harmoniserer her. Det vil begunstige statskassen én gang for alle ved at fremskynde en skattebetaling, og det burde som sagt ingen regering være uinteresseret i, men det vil jo også være en administrativ forenkling i den forstand, at det bringer overensstemmelse mellem den måde, pengeinstitutterne efter regnskabsbekendtgørelsen skal opstille regnskabet på, og den måde, de skattemæssigt skal opstille regnskabet på. Så jeg kan faktisk ikke se, hvad det er – bortset fra en helt principiel konservatisme – der skulle få regeringen til at vende sig imod dette forslag. Jeg må sige, at jeg tillader mig at opfatte det sådan, at det ikke er noget kabinets spørgsmål for regeringen, hvis forslaget skulle gå hen og blive vedtaget til trods for skatteministerens bemærkninger herom, og det vil vi arbejde for at det bliver.

Måtte jeg lige gøre en sidste bemærkning om dette med fuld renteperiodisering. Det kan man argumentere for på den måde, som det er sket i bemærkningerne til forslaget, og man kan argumentere helt generelt for – det har relation til lovforslag nr. L 125, som vi har haft til førstebehandling, og som er i skatteudvalget – at selskaber, som efter årsregnskabsloven skal periodisere, også skattemæssigt skal gøre det. Jeg synes, den betragtning bør indgå i udvalgsarbejdet omkring disse forslag, altså både nr. L 140 her og nr.

L 125, som allerede er under udvalgsbehandling.

Collet (KF):

SF ønsker, at pengeinstitutterne og visse andre finansieringsinstitutter skal ændre deres opgørelse af den skattepligtige indkomst. Formålet er formodentlig, og det fremgår da også af bemærkningerne, at SF ønsker, at pengeinstitutterne skal betale mere i skat, men dette formål tror jeg ikke de kommer til at nå med dette lovforslag. Det eneste, lovforslaget i virkeligheden arbejder med, er en ændring af den såkaldte periodisering.

Pengeinstitutternes indkomster kommer jo fra to kilder, dels fra renter, dels fra kursavancer, og både for renter og for kursavancer kan man opgøre den skattepligtige indkomst for pengeinstitutternes vedkommende på to forskellige måder, som også skatteministeren nævnte det, men ingen af de to opgørelsesprincipper vil i det lange løb påvirke den totale skattebetaling. Det er kun periodiseringen, det drejer sig om.

SF har i bemærkningerne til sit lovforslag en del interessant matematik. Man nævner, at der vil blive tale om en merskat i 1985 på 1 mia kr. Til gengæld skal man huske, at der i de efterfølgende år vil blive tale om en tilsvarende mindre skat.

Det er også interessant, at SF mener, at lovforslaget vil give anledning til årlige ekstrabeløb i skat på 150 mill. kr. Det er meget, meget svært at forstå, hvordan man når frem til det tal. Det kunne være interessant at høre, hvordan SF har beregnet dette tal. Vi ved godt, at hvis vi køber en obligation til kurs 40 og den bliver udtrukket til kurs 100, så har man haft en kursgevinst på 60, men den kan man nu altså ikke beskatte mere end én gang, så hvorledes SF når frem til, at man får 150 mill. kr. om året i mange år ud af det her, det er efter vores opfattelse meget, meget vanskeligt at se.

SF har også nogle interessante bemærkninger om, at et kursfald ikke medfører et mindre provenu i statskassen. Vi har haft lidt svært ved at dechiffrere, hvad SF egentlig har ment med det, for hvis salgskursen på en obligation er mindre end købskursen, har pengeinstituttet da tabt penge og skal betale mindre i skat, og dermed falder provenuet,

[Collet]

så det er helt uforståeligt, hvilken logik der ligger bag bemærkningerne til lovforslaget.

Afslutningsvis vil vi sige, at forslaget overhovedet ikke vil øge pengeinstitutternes totale skattebetaling, kun periodiseringen. Vi finder det uhensigtsmæssigt at ødelægge kontinuiteten i indkomstopgørelsen ved at ændre på indkomstopgørelsesprincipperne. Det ligner lidt lovgivning for lovgivningens egen skyld, og vi vil derfor ikke støtte SFs lovforslag.

Fogh Rasmussen (V):

I fortsættelse af de betragtninger, som hr. Collet var inde på, kan jeg sige, at det i hvert fald næppe kan være logik, der har været baggrunden for det forslag, som SF her har fremsat. Logikken må netop tilsige, at der i det lange løb overhovedet ingen forskel er på, hvilken skat der bliver betalt af pengeinstitutterne, om de anvender lagerprincip eller de anvender realisationsprincip. Derfor kan man jo stille sig selv det spørgsmål, om SF med sit forslag alene har ladet sig forblænde af en periode, hvor der har været konstateret en række kursstigninger på værdipapirer.

Man kan stille sig selv det spørgsmål, om SF ville have fremsat det samme forslag, såfremt man havde oplevet en periode med betydelige kursfald på værdipapirer. Logikken vil tilsige, at det burde SF i så fald have gjort, men den politiske logik tilsiger, at det ville SF næppe have gjort. Derfor synes jeg nok, man må drage den konklusion, at SFs forslag er udsprunget af et ønske om at markere en principiel stillingtagen til, at pengeinstitutterne bør beskattes her og nu af nogle forventede kursgevinster, snarere end af et ønske om at bringe system og logik ind i beskætningen, for det korte af det lange er, som jeg startede med at sige, at beskætningen i det lange løb vil blive ens, om man bruger det ene eller det andet princip.

Derfor ser vi ingen som helst grund til at lave om på de regler, som har været gældende hidtil, og vi må derfor afvise SFs forslag.

(Kort bemærkning).

Lykketoft (S):

Det, der kalder mig herop, er, at nu har både skatteministeren og hr. Collet og hr. Fogh Rasmussen argumenteret mod dette forslag ved at sige, at man får jo de samme

penge i kassen på et eller andet tidspunkt, så hvorfor lave det her.

Det spørgsmål kunne man jo stille til en lang, lang række foranstaltninger, som denne regering har lavet, hvor man har fremkaldt engangslividitetsgevinster med det formål at nedbringe statsunderskuddet her og nu. Jeg vil godt spørge, om det er forkert opfattet, at bogholdersynspunkterne, spørgsmålet om, hvor stort det noterede statsunderskud i 1984 og i 1985 bliver, ikke har været helt afgørende for den regering, der sidder nu. Efter den filosofi, som regeringen selv har tilrettelagt – som jeg på mangfoldige punkter ikke er enig i, men efter den strategi, man selv har tilrettelagt, hvor man har lagt så stor vægt på at få underskuddet ned her og nu – er det et forslag, der på udmærket måde kunne erstatte en række af de nedskæringsforslag, som regeringen nu har allieret sig med de radikale om, forbrugsafgiftsforslag osv., som man har allieret sig med de radikale om at pålægge folketingsat at færdigekspedere inden sommerferien. På regeringens egne præmisser, med regeringens egen argumentation, er det så ikke rigtigt?

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg må nu sige, at jeg er godt tilfreds med, at regeringen bestræber sig på at bringe underskuddet ned. Om ikke andre så vil de, der skal betale renterne, nok være glade for, at underskuddet går ned.

Under en af de mange forhandlinger, som vi har haft i de senere år, sagde finansminister Christophersen en lille smule resigneret, at det måske var en god idé at oprette en særlig konto på finansloven, og den skulle hedde »indkomster pålagt regeringen af oppositionen«. Man kan vel nok i anledning af dette forslag sige, at her har vi et nyt eksempel. Knap 1 mia kr. foreslår oppositionen at regeringen skal have ekstra til at klare dagen og vejen. Regeringen afviser det. For nylig afviste regeringen ½ mia kr., og det var ikke en engangsforestilling, men det var ½ mia kr., der ustandselig blev forøget. Det var dengang, man afviste socialdemokratiets og de radikales forslag om indeksering af giftskatterne. Så man kan såmænd nok efterhånden komme lidt i tvivl om, hvorvidt regeringen egentlig forstår, hvad der tjener dens eget bedste.

[Bernhard Baunsgaard]

Man kunne naturligvis også spørge SF: hvis de nu havde haft en regering, der ville tage disse ekstra indtægter, ville SF så også have foreslået det? Det er noget helt andet.

For at vende tilbage til forslaget, vil jeg gerne sige, at jeg har godt set de vanskeligheder, der er forbundet med at tvinge også de sidste banker over på lagerprincippet. På den anden side må man nok sige, at da de fleste banker har valgt det, kan det ikke være fuldstændig ødelæggende. Jeg vil ikke i dag love, at jeg går ind for lovforslaget, men jeg vil gerne kigge på det i udvalget og se, hvilke konsekvenser det i det hele taget vil have.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet er principielt modstander af enhver lovændring, der medfører skatteforhøjelser på kortere og længere sigt, og derfor afviser vi naturligvis dette lovforslag fra SF.

Thoft (SF):

Det, som er galt, er, at selskaberne bruger ét regnskab til bank- og sparekassetilsynet – det er det, der er i overensstemmelse med årsregnskabsbekendtgørelsen – og så et andet til skattevæsenet, som udviser et langt lavere overskud. Det er ikke alle, for der er hæderlige undtagelser, men det er store summer, som de få får lov til på den måde at udskyde. Vi har beregnet merskatten for 1985-86 til 1 mia kr., og jeg vil godt sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at hvis han havde ædt vores forslag i dag, så havde han ikke behovet at lave det asociale forlig, som de radikale lavede med regeringen i går. Hvis det, som hr. Bernhard Baunsgaard ønsker, og som de radikale har ønsket, er den finanspolitiske stramning, så ligger den jo her. Men hr. Bernhard Baunsgaard vil hellere gå i clinch med regeringen end være med til en fornøftig og rimelig sanering af de fiduser, som de store banker går og laver.

De pengeinstitutter, som udnytter mulighederne for at skubbe beskattningen af gevinsterne ud i en uendelig fremtid, har altså 1 mia kr. mere at arbejde med end de øvrige pengeinstitutter, som, skal vi sige, bruger en hæderlig opgørelsesmetode. Det er da udtryk for ubillig konkurrence.

Ministeren anførte det argument, at ved faldende kurser vil det påvirke indkomsten i

nedadgående retning, uden at papirerne er solgt. Ministeren kan da ikke have så megen tiltro til bankernes idioti, at ministeren tror, at bankerne ikke realiserer papirerne, når kurserne er faldet. Det gør alle bankerne da, de bytter selvfølgelig beholdning med nabobanken, hvormed man har løst problemet, nemlig fået konstateret tabet, så man omgående kan få fradrag for det. Sådan vil enhver rationel virksomhedsledelse handle, og sådan handler bankerne også, så ministeren har ikke ret i, at det vil betyde faldende provenu på det tidspunkt, hvor kurserne falder. Desuden er det jo sådan, at kurserne set over en længere periode altid stiger på grund af løbetidsforkortelsen. Som Finanstidende fra den 9. marts 1984 gør opmærksom på, burde den kursstigning, som følger af løbetidsforkortelsen, selvfølgelig også indregnes i årsresultatet.

Jeg skal sige tak for den ros, hr. Lykketoft gav os for et velgennemarbejdet forslag. Det er vi glade for, og jeg er glad for den støtte, hr. Lykketoft gav os. Jeg håber, at jeg senere på dagen får lejlighed til at kvittere på samme vis.

Hr. Collet gjorde opmærksom på, at ingen af de nye beregningsregler har betydning på længere sigt, og at det er helt forkert, når vi gør opmærksom på, at merprovenuet for staten er 150 mill. kr. ud i en uendelig fremtid. Det er 150 mill. kr. Det står i bemærkningerne til forslaget, at det er afhængigt af renteniveauet, men det bliver 150 mill. kr., hvis vi går ud fra et renteniveau på 15 pct. for de statsobligationer, regeringen skal ud og finansiere sine manglende indtægter med – og det er jo det, regeringen skal. Man må betale renter og kursgevinster, når man sælger de statsobligationer med kurstab. Man må regne med et kurstab og med udbetaling af rente til dem, der har købt statsobligationerne. Men når man får 1 mia kr. mere i kassen, behøver man altså ikke at finansiere den milliard. Man har altså ingen renteudgifter på den milliard. 15 pct. af 1 mia kr. er 150 mill. kr., og det er det hvert år ud i en uendelig fremtid.

Det gælder for så vidt også det argument, som hr. Fogh Rasmussen benyttede. Jeg mener heller ikke, hr. Fogh Rasmussen har ret. Hr. Fogh Rasmussen sagde også, at SF har ladet sig forblænde af kursstigningerne, og spurgte: hvad nu, hvis der havde været kurs-

[Thoft]

fald? Jeg vil sige til hr. Fogh Rasmussen, sådan som jeg også sagde til skatte- og afgiftsministeren, at bankerne realiserer selvfølgelig deres beholdninger, i samme øjeblik der er konstateret et tab. Ellers var de da ikke rigtig kloge. Bankerne afleverer da ikke frivilligt deres overskud til skatteministeren. Det skal man da ikke forvente. Nok er der nogle banker, som i denne sammenhæng er hæderlige, og som benytter hæderlige opgørelsesmetoder, men så tåbelige, at de frivilligt afleverer en del af deres overskud til skatteministeren, er bankerne ikke, det må man ikke forvente. Vi skal ikke tro, at det er den rene velgørenhed.

Hr. Fogh Rasmussen siger, at det, vi foretager, ikke er at bringe logik i systemet, men dér vil jeg godt spørge hr. Fogh Rasmussen: er det da logik i systemet, at man laver ét regnskab, som følger årsregnskabsbekendtgørelsen, til aktieselskabsregisteret, til bank- og sparekassetilsynet, og så laver man et andet, som man afleverer til skattevæsenet, og som udviser et langt lavere overskud? Er det logik?

Til hr. Bernhard Baunsgaard vil jeg sige, at det var jo som sædvanlig på den ene side og på den anden side. Bare de radikale kunne finde ud af, hvilket ben de ville stå på. Igen vil jeg sige: hr. Bernhard Baunsgaard kunne have sparet forlignet med den borgerlige regering og de sociale indgreb, som nu foretages, hvis hr. Bernhard Baunsgaard havde købt dette forslag i stedet for.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg ved jo godt, at hr. Thoft er nyt medlem herinde, men jeg synes nu alligevel, at han har siddet her så længe, at han burde have opdaget, at 1 mia kr. ekstra klarer ikke et underskud på godt 50 mia kr. Jeg kan kun sige, at når jeg udtrykker mig på den måde, jeg gjorde, at jeg godt i udvalget ville overveje, hvilke konsekvenser det ville have at gå ind for det her, så er det, fordi denne regering er indstillet på at spare noget. Oppositionen er indstillet på at pålægge befolkningen nogle flere skatter. Vores indstilling er den, at vi er nødt til at gøre begge dele. Vi kan ikke klare os alene med besparelser, vi kan ikke klare os alene med ekstra skatter. Vi kan håbe på, at vi kommer ud af suppedasen

ved at bruge begge dele, og det er baggrunden for, at jeg udtrykte mig, som jeg gjorde. Jeg vil gerne overveje det her, jeg vil også gerne overveje, på hvilket tidspunkt vi har mest brug for det her.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Så vil jeg spørge hr. Bernhard Baunsgaard: hvor meget betød det forlig, som de radikale netop har indgået med regeringen, i besparelser? Det forlig, som betyder, at nu skal mælkeydelserne helt bortfalde, det forlig, som betyder, at nu skal fagbevægelsens medlemmer til at betale større beløb til Akasserne, det forlig, som betyder, at nu skærer man i folks dyrtidsregulering osv., hvor meget betyder det forlig?

(Kort bemærkning).

Collet (KF):

Jeg har lige en bemærkning til hr. Thoft med hensyn til den milliard, som han forventer at have til rådighed ud i al evighed. En stor del af den milliard, han tager i år, vil han jo ikke få til næste år, hvor han ellers ville have fået den. Det synes jeg lige vi skal gøre os klart. Derfor passer hr. Thofts matematik ikke.

Jeg vil stadig væk gøre opmærksom på synspunktet om, at en kursgevinst kan nu altså kun beskattes én gang. At pengene kommer tilbage igen, er derfor meget, meget vanskeligt at forstå.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Nu går finansministeren ud ad døren igen for ikke at blive involveret i vores udmærkede diskussion her. Men jeg kan da godt fortælle hr. Thoft så meget, når han ikke har fået fat i det fra statsministerens tale, at for næste finansår vil det formentlig betyde en besparelse på omkring 4 mia kr. Men dertil kommer jo, at vi har vedtaget, at der skal ca. 500 mill. kr. ekstra ind på giftskatter, og at der skal ca. 500 mill. kr. ekstra ind på at dække blot lidt af det, der udbetales i arbejdslededsunderstøttelse, i dagpenge. Vi har også krævet lidt ekstra på sygedagpengene. Det er den nødvendige recept, for at vi kommer ud af det, både at der er fortsatte

[Bernhard Baunsgaard]

besparelser, og at vi opkræver mere til at dække de udgifter, der stadig væk i forhold til det, der indbetales, er alt for høje. Derfor må hr. Thoft forstå, at det skal tages helt alvorligt, at jeg føler mig noget fristet af dette, at der også gennem dette forslag kan komme noget ekstra ind til at gøre livet lettere for regeringen, sådan at den kan fortsætte et længere stykke tid. Jeg vil da godt sige, siden hr. Thoft øjensynlig heller ikke har forstået det, at det burde regeringen takke SF for.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg er ked af, at den nødvendige recept for de radikale har været, at man nu igen er med til at skære dér, hvor det gør mest ondt. Det synes jeg er forkert. Her var et sted at skære, hvor det ikke gør ondt.

Det, jeg bebrejdede hr. Bernhard Baunsgaard, var det dér visse-vasse, på den ene side, på den anden side. Hr. Bernhard Baunsgaard kunne jo ikke tage sig sammen til at tage stilling, ligesom de radikale aldrig kan tage sig sammen til at tage stilling, når det drejer sig om, at virksomhederne skal af med en smule mere i skat.

Med hensyn til beregningen har jeg et svar til hr. Collet. Når staten får 1 mia kr. mere i kassen, så skal den milliard ikke finansieres ved at sælge statsobligationer, og så sparer man ca. 15 pct. 15 pct. af 1 mia kr. er altså 150 mill. kr., således som det også fremgår af bemærkningerne til forslaget. Den milliard kommer jo igen hvert eneste år, for det er jo hvert eneste år, der er kursgevinster. Det er da rigtigt, at den obligation, som i dag er indfriet, ikke kommer igen i morgen, men man går jo ud og køber en ny obligation, som da igen vil give kursgevinster. Det er altså et spørgsmål om, at vi får 1 mia kr. ind i kassen mere i år, og så får vi det sædvanlige næste år, men den milliard ruller da videre, og derfor er der tale om 150 mill. kr. i merprovenu hvert eneste år.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Hr. Thoft har stadig væk ikke forstået det, så jeg skal prøve en sidste gang. For os er det ikke på den ene side eller på den anden side, det er ikke et enten-eller, men det er et

både-og, og dette »både« er i dette tilfælde en ekstra skattestigning. Det skal bruges på det tidspunkt, hvor det virker stærkest.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Ja men hvad var da hr. Bernhard Baunsgaards svar til det lovforslag, SF har fremsat? Var det et både-og?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg skal gentage. For vores vedkommende er vi overbevist om, at vi ikke kommer ud af den økonomiske misere, medmindre vi både sparer og kræver flere skatter op. Den siddende regering er især indstillet på at spare, oppositionen er især indstillet på at kræve flere skatter op; vi vil gerne bruge begge midler. Er der nu flere uklarheder?

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 144:

Forslag til lov om ændring af lov om skattemæssig opgørelse af varelagre m.v.

Af Thoft (SF) m.fl.

(Fremsat 28/3 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Foighel):

Efter dette lovforslag skal de skattemæssige varelagernedskrivninger afskaffes gradvis i løbet af en årrække. Det gældende maksi-